

HOUREISSA.

Kirj. Tahvo Tohmolainen.

Olin koettanut elää kaikkien oikeaksi uskottujen kirkonoppien ja sääntöjen mukaan, siinä vahvassa luottamuksessa, että kerran, kun tuo luiseksi kummitukseksi kuviteltu kuolema tulee minuakin noutamaan, taivaaseen kai tästä mennään, ja ihan herroiksi, kuten raamatun Eliaskin kerrotaan menneen. Arvelin ettei taivaassa pienistä synneistä mitään välitetä, sillä tiesin niitä olleen jokaisella, joka oli minua ennen mennyt "Isän työ", ja sentähden en välittänyt edes muistellakaan pikku valeita, pieniä pilapuheita, nauriin tai herneiden varkausjuttuja, joita pikkupoikasena toimeen pantiin. Suurempia syntejä kai ne rekisteröivät taivaassa, arvelin, ja sentähden oletin ettei minulla ole mitään estettä noustakseni maihin taivaallisessa satamassa — siis esteetön sekä matkustamaan että maihin nousemaan kunhan vain näytän puhtaan papinkirjani. —

Sattumalta — vaikka siihen aikaan katsoin kaikkea sallimuksen toimecupanemiksi — sain erään "Uusi aika tulossa" nimisen, erään hullun papin kirjoittaman kirjasen, jossa kerrottiin tämän matoisen maailman lopun jo vihdoinkin olevan ihan oven edessä, ihan tulossa, paukahtauassa millä siluääräpäyksellä tahansa, juuri kuin huonosti sytytetty ruutilatinki. Luin

kirjasen ja vertailin sitä raamattuun — opastettujen värsyjen yhtäpitäväsyyteen. Tunsin kauhistusta koko olennessani. Kylmät väreet juoksisivat pitkin selkäpiitäni. Minä aloin tuntea tuskaa ja kaubistusta. Kuvittelin kauheaa melua ja hälinää. mikä siitä voisi syttyä. Miljoonia ihmisiä huutamassa kuin palavassa laivassa, ja vielä kauheampi määrä alkaa kömpimään maan sisustasta, mikä mistäkin maen laidasta, homehtuneine nokkineen ja irvistävine pääkalloineen. Huh! Aloin jo tuntea syntejäni. Varpunenkin tuvan räystäältä tirskahteli niin pirellisen ivallisesti kuin olisi tahtonut muistuttaa että olen heidänkin pesiään hävittänyt, heitä kivitelletyt ja pauloja asettanut heidän surmakseen. Kuta enempi ajattelin sitä enempi tuli syntiä kasaan. Se alkoi abdistaa. Tuntui jo siltä kuin olisi ma vapissut jalkaini alla, ja minä aloin tuntea pahoivointia. Valvoin koko yön ja mietin. Aamulla en kyennyt työhön. Aloin uudelleen ajatella ja tutkia raamattua, löytäakseni edes neulan silmän kokaisen reijän, josta voisin alkaa tukkimaan taivaaseen. Ei löytynyt. Minulle ei muu neuvoksi kuin heittäytyä armoille. En ollut koskaan rukoillut, ja epäilin etten osaa niin säännöllisesti että minua kuultaisiin. Kumminkin oli se nyt tehtävä ajallaan, kävi miten kävi. Otin raamatun ja menin ulos keskelle tiheää vesakkoa, johon en arvellut kenenkään tulevan minun pyhää toimitustani häiritsemään. Istuin kivelle ja aloin lukea Johanneksen ilmestystä, saadakseni itseni oikein juhlaalliselle tuulelle. Aloin vihdoin kontaltani rukoilla niin hartaasti kuin kukaan pyhimys. Alussa eivät sanat tahtoneet sujua, ja minua pelotti ettei sitä kuultaisi kun ei se tule oikein kaunopuheliaasti. Koetin parantaa, vaan rukoukseni alkoi tulla sellaista etten sitä varmaan ymmärtänyt itsekään. Katsoin taivaalle jos pilvien lomasta kukaan tirkistäisi vaivaista syntistä. Ei näkynyt. Arvelin jo ettei sitä kuullakkaan. Mutta varmuudeksi aloin uudestaan ja koetin päästä itkuun, että se olisi ollut johdonmukaisempaa. En voinut itkeäkään. Hiiki vain valui virtana pitkin kasvojani, sillä minulla oli täysi meiniinki kuitata ainakin siihen asti tehnyt synnit samalla kertaa. Juuri kun olin kuumimmallani tulla roiskahdi sangollinen kylmää vettä niskani. Minä säikähdin ja — unhottaen koko rukoushomman samassa silmänräpäyksessä — hyppäsin pystyyn, kuullen kaikeksi

kauhistukseksi omilta vasta rukoilleilta huultani äkäsen p...leen. Arvasin heti miten asia oli. Toverini, joka asui samassa talossa, oli huomannut minun hurailevan ja salaa seurannut minua kuuntelemaan, varaten kylmää, virvottavaa vettä kuuneeni jäähdytykseksi, jonka arveli parantavan, kuten siten nauraen kertoi. Häpesin omaa lapsellisuuttani ja toden tunnustaakseni olikin se sellainen lääke että maailman lopun huraillut katosivat kuin sauhu ilmaan, ja minä sain jälleen entisen, elämää ja intoa uhkuvan mieleni normaalikuntoon. Usein jällestä nauroimme toverini kanssa minun maailman lopun hurailluilleni ja sen pikaiselle katoamiselle.*

Järjestymättömiä.